

Arrest

nr. 198 639 van 25 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.C. RECKER, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Bagrami (district Surkh Rod, provincie Nangarhar).

U was actief als bewaker bij de telefoonmast van Roshan, te Dosaraka. Op een dag werd u opgebeld door iemand die eiste dat u de generator van de telefoonmast 's nachts zou uitschakelen. Drie dagen hierna werd u opnieuw telefonisch gecontacteerd en werd u hetzelfde gevraagd. Twee dagen hierna werd u een derde keer telefonisch gecontacteerd met dezelfde eis. U ging nimmer in op de vraag van deze persoon. U dacht dat iemand met u een grap aan het uithalen was.

Twee dagen nadat u een derde keer telefonisch gecontacteerd werd, kwamen de Taliban 's nachts naar uw huis. U bevond zich toen op uw werk. De Taliban doorzochten uw huis op zoek naar u maar vonden u niet. Ze sloegen uw vader en lieten een dreigbrief achter waarin ze u met de dood bedreigden.

De volgende ochtend lichtte uw vader u hierover in. Uit veiligheidsoverwegingen verbleef u vervolgens op uw werk. Uw vader trok naar de Malik, die antwoordde dat hij u niet kon helpen. Uw vader besloot dat u het land diende te verlaten en regelde een smokkelaar.

De dag nadat uw vader u had ingelicht over het bezoek van de Taliban sloeg u met de hulp van een smokkelaar op de vlucht. U vertrok ergens in de maand mizan van het jaar 1394 (=september/oktober 2015). U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, een paar voor u onbekende landen en Duitsland om ten slotte in België aan te komen waar u na enkele dagen asiel aanvraag op 30 december 2015. U was iets minder dan twee maanden onderweg.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest vermoord te worden door de Taliban omdat u niet inging op hun eisen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, een badge van uw werk, een appreciatiebrief van uw werk, een simkaart, een dreigbrief van de Taliban, een brief van de Malik, een brief van het politiekantoor en een enveloppe waarmee voorgaande documenten zijn verstuurd.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten. U vreest dat de Taliban u zullen vermoorden omdat u weigerde met hen samen te werken (CGVS, p.13). Het CGVS uit evenwel ernstige twijfels bij de eisen van de Taliban. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Taliban u in die mate zouden geviseerd hebben dat ze zelfs naar uw huis zouden zijn gekomen maar dat ze na uw vertrek, ongeveer anderhalf jaar geleden, nog geen enkele keer zouden zijn teruggekeerd naar uw huis noch enige dreigbrief zouden gestuurd hebben (CGVS, p. 12). Deze vaststelling doet het CGVS afvragen of de Taliban daadwerkelijk ooit naar uw huis zouden zijn gekomen, zoals u beweert.

Enkele vaststellingen doen verder twijfelen aan deze verklaring. Zo wijst het CGVS op de zeer opvallende vaststelling dat u tijdens uw gehoor bij DVZ geen enkele melding maakt van de Taliban die naar uw huis zouden zijn gekomen (vragenlijst, vraag 3.5), een element dat pas aan bod komt tijdens uw gehoor op het CGVS (CGVS, p.11). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u hiervoor niet de tijd voor kreeg bij DVZ (CGVS, p.15). Het lijkt eerder onwaarschijnlijk dat u de tijd krijgt om uw asielmotieven uit de doeken te doen maar dat u niet de kans grijpt om te vertellen dat de Taliban naar uw huis zouden zijn gekomen. Bovendien zouden de Taliban bij dit bezoek uw vader slaag hebben gegeven, verklaart u bij het CGVS (CGVS, p.11). Het lijkt bijzonder ongeloofwaardig dat indien deze gebeurtenissen zouden hebben plaatsgevonden, u deze dan onvermeld zou laten. De vaststelling dat u tijdens het gehoor bij het CGVS plots dergelijk gewichtige informatie toevoegt, ondermijnt op aanzienlijke wijze de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Verder is het opmerkelijk te noemen dat de Taliban 's nachts naar uw huis zouden zijn gekomen op zoek naar u (CGVS, p. 11). Gezien u verklaart dat ze eisten dat u 's nachts de generator van de telefoonmast inactief moest maken (CGVS, p.10), lijkt het er op dat ze wel degelijk op de hoogte waren van het feit dat u 's nachts werkte (CGVS, p.7). Het is dan ook eigenaardig dat de Taliban die zo goed op de hoogte zouden zijn geweest van uw reilen en zeilen, u kwamen opzoeken op een moment dat u niet thuis was, namelijk 's nachts wanneer u op uw werk zat. Met deze vaststelling geconfronteerd, geeft u bovendien een antwoord dat uw geloofwaardigheid nog verder ondermijnt. Zo zou u de dag dat de Taliban naar uw huis kwamen wat later naar uw werk zijn vertrokken en denkt u dat de Taliban hadden gezien dat u op een bepaald moment nog thuis was, waardoor ze misschien dachten dat u dan heel de nacht zou thuisblijven (CGVS, p.14 & 15). Het CGVS ziet niet in waarom de Taliban dan niet zouden hebben gemerkt dat u op een gegeven moment ook effectief naar het werk was vertrokken.

Verder is de eis die de Taliban u zouden hebben gesteld allerm minst aannemelijk te noemen. De Taliban hebben in het verleden reeds verschillende keren telefoonmasten aangevallen en vernietigd, waardoor het niet ondenkbaar is dat ze inderdaad druk zetten op een veiligheidsagent om een telefoonmast neer te halen. Het is echter opmerkelijk dat ze u niet vragen om de telefoonmast op te blazen zodat deze vernield wordt, maar dat u simpelweg 's nachts de generator van de telefoonmast moest uitzetten (CGVS, p.10). Men kan verwachten dat als de Taliban werkelijk actie zou ondernemen om van binnenuit een telefoonmast te ontmantelen, ze met een plan komen aandragen dat een iets langduriger effect heeft dan dat een telefoonmast slechts één nacht op inactief wordt gezet. Bovendien kan worden vermoed dat een groepje Taliban in staat moet zijn om een bewaker te overmeesteren om

vervolgens zelf de generator van de mast uit te zetten. Dat men zoveel moeite zou doen om u te overtuigen om de Taliban hiermee te helpen, lijkt ook daarom zeer ongeloofwaardig.

De telefoonbedreigingen die u zou hebben ontvangen, komen bovendien ook niet bijster geloofwaardig over. U legt hierover tegenstrijdige verklaringen af die de ongeloofwaardige teneur van uw asielmotieven lijken te beamen. Waar u nog verklaart bij DVZ dat ze u tijdens deze telefoontjes zeiden dat ze u gingen vermoorden (vragenlijst, vraag 3.5), verklaart u bij het CGVS dan weer dat ze dit niet deden maar u juist heel vriendelijk aanmaanden om op hun eis in te gaan (CGVS, p.16). U komt niet verder dan te antwoorden dat u zich niet goed voelde de dag van dit gehoor, wanneer u gevraagd wordt naar deze flagrante tegenstrijdigheid (CGVS, p.16). Dit is echter geen afdoende verklaring. Het CGVS kan namelijk niet vatten dat iemand zegt dat hij met de dood bedreigd wordt, hoewel hij zou bedoeld hebben dat de Taliban in werkelijkheid heel vriendelijk waren, zelfs als u zich niet goed zou hebben gevoeld op het moment van deze verklaring.

Nog andere verklaringen bevestigen het frauduleuze karakter van uw relaas. U verklaart dat u twee ochtenden na de nacht waarop de Taliban naar uw huis zouden zijn gekomen op de vlucht sloeg met de hulp van een smokkelaar (CGVS, p.11). Het is echter vrij tot zeer ongeloofwaardig dat iemand in dergelijk korte tijdspanne de hulp van een smokkelaar kan inschakelen en de nodige financiële ondersteuning laat vrijkomen. Verder wijst het CGVS op de vaststelling dat in de brief die volgens u zou zijn opgesteld door het politiehooftkwartier (CGVS, p.19) de datum van afgifte in de hoofding dezelfde is als de datum waarop de Taliban naar uw huis zouden zijn gekomen (CGVS, p.20). Hoewel deze brief volgens u niet werd opgesteld op dezelfde dag dat ze zouden zijn langsgekomen, is het volgens u wel de gewoonte in Afghanistan om in de hoofding dezelfde dag te schrijven als waarop het incident plaatsvond waarop het document betrekking heeft (CGVS, p.21). Dergelijke handelwijze lijkt weinig aannemelijk.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening

gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel

risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De incidenten die u aanhaalt en die zich zouden hebben afgespeeld in uw regio (CGVS, p.21 & 22) bevestigen bovenstaande analyse van de typologie van het geweld in de stedelijke regio Jalalabad, waarvan Bagrami deel uitmaakt.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw taskara bevestigt uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. De badge van uw werk, een appreciatiebrief van het werk dat u deed en een simkaart bevestigen het werk dat u verrichte als veiligheidsagent, een element dat in deze beslissing evenmin ter discussie staat. Wat betreft de dreigbrief die zou zijn opgesteld door de Taliban, een brief die zou zijn opgesteld door de Malik en de brief die zou zijn opgesteld door het politiekantoor, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 2, 3 en 13 EVRM, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en van de "algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel".

In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de "algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel".

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het eerste middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich

tegen die beslissing te verwerpen met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Waar verwerende partij geen geloof hecht aan de door verzoekende partij aangehaalde feiten die de aanleiding waren voor haar vlucht uit Afghanistan, meent verzoekende partij dat de commissaris-generaal een subjectieve appreciatie maakt van deze feiten. Waar het merkwaardig wordt geacht dat de taliban niet meer terugkeerden naar haar huis, stelt verzoekende partij dat zij tijdens haar gehoor duidelijk maakte *“dat als hij terug zou gaan naar zijn dorp, de taliban het wel zouden weten, omdat ze hun agenten in elk dorp hebben, en ze dan terug zouden komen om hem te zoeken”*. Wat betreft de vaststelling dat zij het bezoek van de taliban aan haar huis niet vermeld heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken, duidt verzoekende partij erop dat zij weinig tijd kreeg bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat men haar ook niet gevraagd heeft of de taliban naar haar huis zijn gekomen. Verder meent verzoekende partij dat haar antwoord op de vraag waarom de taliban 's nachts naar haar huis gekomen zijn terwijl zij wisten dat zij 's nachts werkte, met name dat zij die dag later naar haar werk is gegaan en dat de taliban hierdoor wellicht dachten dat zij die nacht zou thuis blijven, wel degelijk plausibel is. Waar verwerende partij het niet aannemelijk acht dat de taliban slechts van haar eisten dat zij de telefoonmast uitschakelde in plaats van deze op te blazen, oppert verzoekende partij dat *“behoudens de taliban zelf niemand hun plannen kent, en het kan zijn dat het opblazen van de mast niet in hun belang was”*. Waar overigens gemotiveerd wordt dat een groepje taliban in staat moet zijn om een bewaker te overmeesteren om vervolgens zelf de generator van de mast uit te zetten, bemerkt verzoekende partij dat zij reeds tijdens haar gehoor wees op het hoge veiligheidsniveau rond het *Roshan* kantoor. Wat betreft de vastgestelde inconsistente verklaringen over de telefoontjes die zij van de taliban kreeg, meent verzoekende partij dat deze het gevolg zijn van een misverstand met de tolk die zij op bepaalde momenten niet goed begreep. Waar verwerende partij het ongeloofwaardig acht dat iemand in dergelijke korte tijdspanne de hulp van een smokkelaar kan inschakelen en de nodige financiële ondersteuning kan laten vrijkomen, werpt verzoekende partij op dat haar hierover niets gevraagd werd waardoor deze motivering dan ook louter gebaseerd is op veronderstellingen. Verzoekende partij stelt in dit verband dat *“zijn vader wel mogelijk over land beschikte of goederen dit hij kon verkopen”*. In verband met de datum op de brief opgesteld door het politiehoofdkwartier, herhaalt verzoekende partij dat het de gewoonte is in Afghanistan om in de hoofding dezelfde dag te schrijven als waarop het incident plaatsvond waarop het document betrekking heeft.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder

afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

Waar zij in haar verzoekschrift overigens beweert dat haar inconsistente verklaringen over de telefoontjes die zij van de taliban kreeg te wijten zijn aan een misverstand met de tolk die zij soms niet goed begreep, stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal deze tegenstrijdigheid nog weet aan het feit dat zij zich niet goed voelde de dag van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en nergens melding maakte van enig misverstand met de tolk (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 24/03/2017, p. 16). Tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken maakte zij evenmin gewag van problemen met de tolk en nadat haar verklaringen haar werden voorgelezen in het Dari ondertekende zij de vragenlijst ter goedkeuring (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst CGVS). Bij de aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal gaf zij bovendien uitdrukkelijk aan dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken “*zeer goed*” verlopen was (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 24/03/2017, p. 2). Het argument van verzoekende partij dat er sprake zou zijn van een misverstand met de tolk kan dan ook geenszins overtuigen.

Wat ten slotte nog de bemerking van verzoekende partij betreft dat zij niet gevraagd werd hoe zij op dergelijke korte tijdspanne de hulp van een smokkelaar kon inschakelen en de nodige financiële ondersteuning liet vrijkomen en dat haar vader “*wel mogelijk over land beschikte of goederen dit hij kon verkopen*”, kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoekende partij ook in huidig verzoekschrift geen klaarheid schept over hoe zij op dergelijke korte tijdspanne een smokkelaar kon inschakelen en de nodige financiële ondersteuning kon laten vrijkomen. Immers beperkt zij zich tot de vage verklaring dat haar vader “*mogelijk*” over land beschikte of goederen die hij kon verkopen. Hoe dan ook lijkt het weinig waarschijnlijk dat haar vader op zulke korte tijd zijn land of goederen zou kunnen verkopen. Bovendien verklaart verzoekende partij hiermee op geen enkele manier hoe zij zo snel de hulp van een smokkelaar kon inschakelen.

2.2.5.1. Voorts verwijst verzoekende partij naar informatie waaruit blijkt dat de taliban overheidsdiensten en anderen die worden gezien als steun van de overheid en van de internationale gemeenschap viseren. Verzoekende partij voegt desbetreffende informatie als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlage 6). Verzoekende partij benadrukt dat zij als bewaker van strategische infrastructuur, namelijk een telefoonmast, een potentieel doelwit is voor de taliban. Door haar weigering om op de eisen van de taliban in te gaan, wordt zij door de taliban beschouwd als ondersteuner van de regering.

2.2.5.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen en de algemene situatie in haar land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.7. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij wijst er in dit verband op dat de commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Afghanistan erop is achteruitgegaan en dat zowel het aantal burgerslachtoffers als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is. Tevens wordt erkend dat IS, de taliban en de ANSF in de provincie Nangarhar strijden en dat er in de stad Jalalabad regelmatig terreuraanslagen plaatsvinden. Verzoekende partij brengt tevens algemene informatie aan omtrent het geweld in Afghanistan, in de provincie Nangarhar en in het district Surkh Rod (bijlagen 3-5 van het verzoekschrift).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, in de provincie Nangarhar en in het district Surkh Rod, en naar de problemen van onveiligheid in de stad Jalalabad – wat door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er de stedelijke regio Jalalabad, waarvan Bagrami deel uitmaakt (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie, deel 2), actueel een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “COI Focus” betreffende “Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad” d.d. 14 december 2016 (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie, deel 1), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar *de facto* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afgaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afgaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers

zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. In dit verband wordt door verwerende partij in de bestreden beslissing benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt evenwel niet dat zij uit deze regio afkomstig is, nu zij stelt afkomstig te zijn uit de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen is de Raad van oordeel dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De situatie in de stad Jalalabad is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Deze analyse wordt bovendien bevestigd door de recentere “COI Focus” betreffende “Afghanistan – Veiligheidssituatie in Jalalabad” van 9 juni 2017 die door verwerende partij per aanvullende nota wordt bijgebracht (rechtsplegingsdossier, stuk 7, bijlage 1).

Door verzoekende partij wordt geen andersluidende informatie bijgebracht waaruit zou blijken dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande steunt onjuist of niet meer actueel zou zijn. Immers dient te worden vastgesteld dat de informatie die verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 3-5 van het verzoekschrift), de algemene situatie in Afghanistan, in de provincie Nangarhar en in het district Surkh Rod betreft en niet van aard is de specifieke en bovendien recentere informatie in verband met de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad – waarbij tevens de wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad (zoals het dorp Bagrami waarvan verzoekende partij afkomstig is) worden gerekend daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel – waarop bovenstaande analyse is gebaseerd in een ander daglicht te stellen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 11 en 12), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 24 maart 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Dari en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De

opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.12. Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij niet preciseert op welke wijze artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden zou zijn, stelt de Raad vast dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord, dat zij toegang had tot haar dossier en dat zoals hoger blijkt de bestreden beslissing met reden werd omkleed. Een schending van voormeld artikel kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.13. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiendwintig januari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT